

Pälspaniken på diskot

Novellen är framtagen
av Ung Företagsamhet
i samarbete med
författaren Leone Milton.

”Ser du fram emot diskot?” frågar Ruben sin klasskompis Ariella.

”Ja, jättemycket!”

De parkerar sina cyklar och går över skolgården. När de kommer in i gymnasalen möts de av en massa peppade barn. I taket snurrar diskokulan. På borden finns popcorn och läsk.

”Är ni redo att dansa?” ropar DJ Roxy i mikrofonen.

Hon är en berömd DJ som kommit för att spela musik på diskot. Hon bär kläder med nitar och har stort, blått hår. Hon står bakom ett mixerbord med många knappar och blinkande lampor.

”Jaaa!” ropar alla barnen.

”Då kör vi!” svarar Roxy.

Hon sätter på sig hörlurarna och börjar trycka på knapparna, men ingen musik hörs. Roxy trycker och trycker, men inget händer. Hennes panna ligger i djupa veck och hon kliar sig i det blå håret. Till slut tittar hon upp på barnen.

”Jag förstår inte vad som är fel”, säger hon och ser ledsen ut. ”Det borde komma musik när jag trycker på play men det gör det inte.”

Några lärare går fram till henne och

försöker hjälpa till, men inte heller de kan förstå varför musiken inte börjar spela.

Minuterna går och det verkar inte bli något disko. Några av barnen börjar gråta. De har sålt chokladbollar hela året för att kunna betala för diskot.

”Vi måste göra något”, säger Ariella till Ruben.

”När min dator inte fungerar hemma brukar jag alltid kolla att sladdarna sitter i”, säger Ruben.

Ariella och Ruben går fram till DJ-utrustningen och letar efter sladdarna.

”Här är de!” säger Ariella och pekar på två svarta sladdar som är kopplade till mixerbordet.

De följer sladdarna ner på golvet, bakom ett par plintar, under ett innebandymål och fram till en stängd dörr.

”Den där dörren har jag inte sett tidigare”, säger Ruben.

”Inte jag heller”, säger Ariella.

”Vågar vi öppna den?” undrar Ruben.

”Vi har väl inget val?” säger Ariella och ser rädd ut.

De gör sten, sax, påse om vem som ska öppna dörren och Ariella vinner.

”Attans också”, säger Ruben och känner en klump i magen.

Långsamt lägger han handen på handtaget och trycker ner det. Hjärtat bankar och alla celler i hans kropp säger åt honom att stänga dörren igen. Ändå öppnar han försiktigt och kikar in.

Det är mörkt och tomt i rummet. Det enda han ser är något grått längst in i ena hörnet.

”Är det en jättstor råtta?” viskar Ariella med darrande röst.

Hon har sett samma sak som Ruben. Något grått och lurvigt är det.

”Vi kanske bara ska stänga igen”, säger

Ruben som tycker det är för läskigt.

”Nej, vi måste se vad det är så att vi kan fixa musiken och rädda diskot”, säger Ariella.

”Då får du gå först”, säger Ruben.

Ariella tar ett djupt andetag och går in i rummet. Ruben går efter. Tänk om det gråa, läskiga attackerar dem? Det här är en dålig idé!

”Men vad är det då?” frågar Ariella. ”Vi får tända i taket och se.”

”Ska vi inte bara gå ut och stänga dörren?” vädjar Ruben.

Så rädd som han är nu har han aldrig varit. Ariella letar med handen efter strömbrytaren. Så hörs ett klick och rummet tänds.

Först blir Ruben och Ariella bländade av taklampans starka ljus, men när ögonen vant sig ser de vad det gråa är. En stor råtta är det inte ...

”Två gulliga kaniner!” utbrister Ariella förvånad.

I hörnet sitter två supersöta små kaniner och tuggar på sladdar. Inte konstigt att mixerbordet inte fungerade när det inte fanns någon el i den.

”Hur kom de där kaninerna in hit?” undrar Ariella.

Ruben rycker först på axlarna, men sedan är det som om en pollett trillar ner i hans huvud.

”Jag är rätt säker på att jag såg en lapp någonstans om att två kaniner var bortsprungna”, säger Ruben och försöker komma ihåg var han har sett lappen.

Till slut minns han att det satt en lapp vid cykelparkeringen. Ruben och Ariella springer ut till sina cyklar och mycket riktigt sitter det en lapp på en lyktstolpe om att kaninerna Tjorvas och Korvas är försvunna.

Ägaren som heter Leffe erbjuder dessutom en hittelön på hundra kronor.

Ruben ringer numret och efter ett par signaler svarar en man som låter gammal på rösten.

”Vi tror vi har hittat dina kaniner!”

”Vi tror vi har hittat dina kaniner”, säger Ruben uppspelt.

Det visar sig att Leffe bor alldeles i närheten och på bara ett par minuter är han där och följer med Ruben och Ariella in till det dolda rummet bakom gymnasalen.

”Mina pälsklingar!” utbrister Leffe och öppnar famnen.

Kaninerna är lika glada att återförenas och skuttar upp i Leffes famn. Han räcker över en hundralapp och precis när han är på väg att gå upptäcker han de trasiga kablarna.

Mina pälsklingar!

”Säg inte att mina kaniner är skyldiga till detta?” säger han och suckar.

Ariella och Ruben nickar.

”Då ber jag så hemskt mycket om ursäkt. De brukar bita sönder saker hemma också.”

”Ja, det var lite synd för kaninerna förstörde faktiskt vårt disko”, säger Ariella.

”Oroa er inte, jag kan hjälpa er.”

Skriv vidare på berättelsen!

Vad kan Leffe hjälpa till med?

Hur blir diskot? Finns det något annat som är roligt att göra på ett disko förutom att dansa?

